03/06/2024

Патријарх Порфирије богослужио у цркви Светих цара Константина и царице Јелене на Вождовцу

Поводом храмовне славе, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је служио 3. маја 2024. године свету архијерејску Литургију у цркви Светих цара Константина и царице Јелене на Вождовцу.

Доношењем Миланског едикта 313. године Свети цар Константин је стао на крај прогону хришћана које је трајало три стотине година. Захваљујући њему хришћанима је била загарантована слобода вероисповести, а живот Цркве ослобођен од најстрашнијих прогона који су забележени у дотадашњој историји. Он се тиме није уписао само у историју људског рода, већ и у списак светитеља Цркве са титулом Равноапостолни. Током литургијске беседе, Светејши Патријарх је подсетио на тајну захваљујући којој је Свети цар Константин кренуо светитељским путем:

– Радујемо се данас, јер још увек не само да се сећамо, него и славимо победу

Христову над сваким непријатељем Његовим, али – што је за нас важно – и нашим. Славимо победу слободе, славимо победу живота, славимо победу правде, славимо победу радости. Све то славимо славећи Васкрсење Христово, а све то славимо јер смо створени управо то да славимо и да пројављујемо. Створени смо да живимо, да будемо слободни, да имамо правду, да се радујемо. Створени смо да будемо спасени, а бити спасен обухвата све он што је предходно речено, јер спасен значи бити целовит, бити потпун, не у разломцима, не у деловима, не распарчан, не у сукобу сам са собом. Спасење значи заједницу са Христом, јер Христос је пуноћа. Он је и хармонија, Он је и живот, Он је и радост, Он је и правда. Он је пуноћа!

Патријарх је нагласио да Црква данас слави Светог цара Константина и Свету царицу Јелену који су управо сведоци велике тајне и истине да онај који кроз Христа уђе у живот и који уђе у вечност кроз Њега – тај се спасава:

– Они су у Христу препознали Бога, Месију, Спаситеља, препознали су да је Христос решење свих оних лутања и трагања по беспућима историје народа који су живели до Христа, људи који су кроз религију, философију, уметност и науку трагали за истинитим Богом. Није било у то време питања има ли Бога, него је било питање ко је тај Бог и какав је тај Бог. Готово да није било појединца, а камоли народа, који није славио неког бога. Наравно, ако се тражи Бог тамо где Га нема, као и када се тражи радост, лепота и утеха тамо где их нема, не може бити ни Бога, ни радости, ни утехе, јер Бог је вечан, није од овог света и не може Га човек створити по својој слици и прилици, јер је он сам (човек) створен по слици и прилици Божјој. Човек може само отворити своју душу и своје срце и чинити скромно, колико је до њега, да његова душа и његово срце, његово биће постане сасуд, постане место у којем се Бог пројављује.

Патријархову беседу у целости можете прочитати ОВДЕ.

Његовој Светости Патријарху су саслуживали архимандрит Некатарије, главни секретар Светог Архијерејског Синода и старешина цркве Светог апостола Марка; протојерej-ставрофор Илија Шмигић; протојерej Ђорђе Поповић; јереји Вук Матијашевић, Србољуб Остојић, Јово Калиниh, Глигорије Марковић и Александар Савић; протођакони Радомир Вруђиниh и Драган Радић; као и ђакон Верољуб Сандо.

spc.rs